

DOBAI PÉTER

Katalin! 1964!

*Ami volt, az nincs többé; épp oly kevésé van,
mint az, ami sohasem volt. Am minden, ami van,
a következő pillanatban már volt. Ezért a legjelen-
tősebb múlttal szemben a legjelentéktelenebb-
nek is előnye az, hogy v a l ó s á g o s . (...)
Életünk minden történéseinek csak pillanatra
jár ki a VAN, aztán örökre a VOLT. (...) Mégis
ott van bennünk rejtett tudata annak, hogy miénk
az örökkévalóság soha ki nem meríthető forrása,
hogy abból folyamatosan megújíthassuk az élet
idejét.*

Schopenhauer

*Elég ha látom sugaras arcodat,
– elég az is, ha csak évtizedekkel ezelőtt exponált
és mostanra már fakuló fényképeken látlak –
és te máris megindulsz bennem régi, ifjú, szabad
ö n m a g a d
felé! Nincs befejezett múltidő, csak a grammatikában!
Jelenidőt, jövőidőt kell emlékeztek, higgyek:
minden nap újra ugyanúgy, bátor hittel,
Téged-tékozló önmagamnak! (Hiába illúzió csak...)
És hinni is fogok minden Téged-szólító szavamnak,
(sokkal inkább, mint Schopenhauer úrnak...)
hiába, hogy mindez csak kényszeres képzelés,
hiába, hogy az évek rohannak véget érni,
betelni, mint hazug ünnepek, mint koszos kis karneválok,
ahol az arcok már maguk a lecserélhetetlen maszkok...
Az „örökkévalóság”, az időmúlás, a VOLT és a VAN:
végtelen e g y s z e r i s é g e
adja a bizonyosságot arra, hogy megvan
és megmarad jelennek minden pillanat!
... És megsemmisítő pillanata a halálnak:
nem búcsú, nem „soha többé” – ellenkezőleg:
örök időkre nyíló kezdete az újra-találkozásnak,
az időekkel többé meg nem zavarható viszont-látásnak!
És ifjú arcodnak, Katalin!*